

Hồi 37

Gửi lời đưa di thư tình sầu miên man Xả thân toan cứu nạn tâm lực uổng phí

Cam Phụng Trì nói: “Đường huynh đệ cứ nói”. Đường Hiểu Lan trả lời: “Tôi có một bức di thư nhờ Cam đại hiệp gửi cho ân sư Dương Trọng Anh”. Cam Phụng Trì nói: “Còn bảy ngày nữa, có lẽ sẽ còn cách, Đường huynh yên tâm đừng nghĩ ngợi nhiều”. Đường Hiểu Lan cười khổ nói: “Sống chết đã có số, sức người chẳng thể nào cứu vãn được. Chi bằng cứ sắp xếp chuyện hậu sự trước để khỏi làm lỡ chuyện của người ta”. Cam Phụng Trì không biết chuyện giữa Đường Hiểu Lan và Dương Liễu Thanh đã đến mức chẳng thể nào cứu vãn nổi, nói: “Chỉ e thời gian bảy ngày quá ít, không thể mời Dương lão tiên bối đến kinh sư”. Cam Phụng Trì còn tưởng rằng Đường Hiểu Lan muốn gặp mặt cha con Dương Trọng Anh trước khi chết. Đường Hiểu Lan nói: “Ân sư đã bị trúng ám khí của Đường Gia Tứ Xuyên, nay đã tàn phế, không thể mời người đến được. Tôi chỉ muốn trước khi chết, xóa bỏ hôn ước để khỏi làm lỡ dở tuổi thanh xuân của Liễu Thanh”.

Cam Phụng Trì còn đang định an ủi. Lữ Tứ Nương nói: “Cứ để y viết. Nếu y đã có ý này, không để y làm trái lại khiến y càng thêm lo”. Cam Phụng Trì nghe thế cũng đành thôi.

Đường Hiểu Lan về phòng viết di thư, Phùng Anh đứng nhìn theo mà nước mắt tuôn trào.

Lữ Tứ Nương nắm tay nàng, dắt ra giữa sân, Phùng Anh chợt nói: “Vì trả ơn lớn mà liều thân theo kẻ thù có phải là thất tiết hay không?” Lữ Tứ Nương chùng hững, nói: “Không, nhưng cần gì phải làm thế?” Phùng Anh nói: “Giờ đã là lúc sơn cùng thủy tận” Lữ Tứ Nương nói: “Nhưng không chừng sẽ liễu rậm hoa thưa Ồ, ai thế?” Lữ Tứ Nương chưa nói xong, chợt trên mái nhà cửa tiếng cười ha hả, Cáp Bố Đà và một Lạt ma mặc tăng bào màu đỏ đột nhiên xuất hiện, cao giọng nói: “Ngự chỉ của hoàng thượng đến, mời Đường đại hiệp và Lâm quý nhân mau vào cung!” nói xong thì nhảy xuống sân, đưa mắt nhìn xung quanh.

Lạt ma mặc áo đỏ này tên gọi là Ngạch Âm Hòa Bố, là đại Lạt ma của Hồng giáo, Ung Chính tôn Lạt ma là quốc giáo, từ sau khi Liễu Ân chết đi, Ung Chính cần phải tìm

người khác bù vào, Ngạch Âm Hòa Bối có võ công cao nhất trong Lạt ma Hồng giáo, võ công và khinh công chẳng kém gì Liễu Ân. Ung Chính phong y làm đại quốc sư, ban cung Ung Hòa cho y.

Lữ Tứ Nương và Phùng Anh đại náo hoàng cung, khi Ngạch Âm Hòa Bối đến, bọn họ đã chạy ra khỏi cung, y và Cáp Bối Đà đuổi theo, tuy không kịp nhưng khoảng cách không quá xa, bọn chúng bám theo nên đã phát hiện nơi ở của họ.

Đường Hiểu Lan ngồi trong phòng viết di thư, chợt nghe Cáp Bối Đà kêu lớn “tuyên chiếu” thì chợt cả giận, nhảy ra mắng: “Ta thà chết chứ không chịu nhục, người muốn ta vào cung cầu khẩn, đừng hòng, rút đi cho ta!” Lữ Tứ Nương chợt nói: “Thế thì quá lợi cho y! Hiếm có dịp Cáp tổng quản đến đây, chúng ta hãy mời y ở lại!” Cam Phụng Trì nghe thế, biết dụng ý của Lữ Tứ Nương là muốn bắt Cáp Bối Đà để đổi thuốc giải. Rồi vung tay vỗ ra hai chưởng, Cáp Bối Đà tiếp một chiêu, mỗi bên thoái lui ba bước. Ngạch Âm Hòa Bối cười lạnh: “Tiểu tử không biết trời cao đất dày, các người dựa vào cái gì mà giữ người?” Lữ Tứ Nương lách người, đâm soạt ra một kiếm như điện chớp vào yết hầu của y, quát: “Dựa vào thanh kiếm này!”

Nào ngờ Ngạch Âm Hòa Bối chợt lướt qua, quét cây phát trần trong tay một cái, cuộn vào thanh kiếm của Lữ Tứ Nương. Lữ Tứ Nương hơi thất kinh, chợt lắc người thừa thế vặn một cái, liên tục chém ra ba nhát kiếm, Ngạch Âm Hòa Bối vẫn đứng yên, cây phát trần quét trái múa phải, tiếp liên tục ba chiêu. Hai người đều dùng võ công thượng thừa lao vào nhau, chẳng ai nhường ai. Ngạch Âm Hòa Bối muốn đoạt thanh kiếm của Lữ Tứ Nương, đương nhiên không thể; Lữ Tứ Nương muốn giết chết y cũng không được!

Cáp Bối Đà và Cam Phụng Trì công lực đều như nhau, chẳng ai kém ai, lúc này đã độ nhau hơn hai mươi chiêu. Đường Hiểu Lan rút cây Du long kiếm xông lên trợ chiến. Cáp Bối Đà cười ha hả: “Chất độc trong người của người đã bắt đầu phát tác, người muốn chết sớm hơn ư?” Phùng Anh kéo Đường Hiểu Lan nói: “Thúc thúc hãy lui xuống, Anh nhi có chủ ý”. Đường Hiểu Lan thở dài, bụng chợt thấy đau nhói, chỉ đành lui vào bên trong. Ngạch Âm Hòa Bối và Lữ Tứ Nương độ nhau bảy mươi chiêu mà chẳng phân thắng bại, Phùng Anh rút phát thanh đoản kiếm định xông đến tương trợ, chợt nghe Ngạch Âm Hòa Bối hú dài một tiếng, trên tường đã xuất hiện bốn Lạt ma Hồng giáo, tất cả đều mặc tăng bào màu đỏ, đầu đội mũ sừng trâu màu đen, trông rất chói mắt. Cáp Bối Đà lại quát: “Rượu mời không uống mà muốn uống rượu phạt? Lâm quý nhân, người có nghe hoàng thượng tuyên chiếu hay không?”

Phùng Anh cầm kiếm phóng lên, bốn Lạt ma đều nhảy xuống, Phùng Anh kêu: “Các người đừng hòng vô lễ, ta sẽ cùng các người vào cung!” Cam Phụng Trì nghe thế cả kinh, kêu lên: “Cái gì? Sao Phùng cô nương lại làm thế?” Cáp Bối Đà nói: “Còn Đường

Hiếu Lan? Hoàng thượng muốn cả hai người”. Phùng Anh đã chạy về phía bọn Lạt ma, lớn giọng đáp: “Ta sẽ nói rõ với hoàng thượng. Người là cái thá gì mà dám lên tiếng?” Cáp Bố Đà vội nói: “Vâng, vâng, nô tài sẽ cùng quý nhân vào cung”. Cam Phụng Trì và Lữ Tứ Nương định đến chặn lại nhưng vì kẻ địch quá mạnh, Phùng Anh đã cùng bốn Lạt ma phóng qua vách tường.

Đường Hiếu Lan nghe rất rõ ràng, trong lòng đau đớn chạy ra, kêu lớn: “Anh muội! Anh muội!” Phùng Anh từ bên ngoài nói vọng vào: “Đường thúc thúc, hãy quay vào. Anh nhi sẽ lấy thuốc giải cho người!” giọng nói và bước chân dần xa, Đường Hiếu Lan cố nén cơn đau nhảy lên tường, Ngạch Âm Hòa Bố quát: “Người đến thật đúng lúc! Hãy đi theo ta!” rồi y phóng vọt lên, cây phát trần từ trên không trung cuốn xuống, Đường Hiếu Lan chém xéo thanh kiếm, chợt cảm thấy một luồng kinh phong quét tới, suýt nữa thanh bảo kiếm đã vượt khỏi tay, Ngạch Âm Hòa Bố vung tay trái, năm ngón chụp xuống, Đường Hiếu Lan không chống đỡ nổi té xấp xuống vách tường. Ngạch Âm Hòa Bố lao theo, Lữ Tứ Nương vung kiếm chặn lại, chỉ trong chớp mắt, đôi bên lại đối nhau mười chiêu. Cáp Bố Đà nói: “Lâm quý nhân đã vào cung, cần chi phải dằn co với bọn chúng?” rồi rút đôi chùy lưu tinh phóng ra khỏi vách tường, Ngạch Âm Hòa Bố thầm nhủ: “Nếu cứ đánh nữa cũng chưa chắc chiếm được phần hơn”, cao thủ trong cung vẫn chưa đến, lúc này chỉ là bốn tên đồ đệ của y, bản lĩnh cũng có hạn cho nên thấy thế y phóng vọt ra ngoài.

Cam Phụng Trì tức tối nói: “Sao Phùng cô nương lại trẻ con đến thế? Tôi không tin hoàng đế sẽ trao thuốc giải!” Lữ Tứ Nương thở dài: “Phùng Anh vốn là trẻ con, đó gọi là có bệnh vái trăm nơi, nàng không còn cách nào nữa chỉ đành làm thế.” Cam Phụng Trì nói: “Tuy là thế, nhưng lần này chỉ e nàng đã tự đưa thân vào miệng hùm, chẳng được ích gì!” Đường Hiếu Lan lo lắng trong lòng, nói: “Dù sao tôi cũng sẽ chết, chi bằng cứ để tôi vào cung”. Cam Phụng Trì nói: “Một người nộp mạng vẫn chưa đủ sao?” Đường Hiếu Lan trả lời: “Nàng đã liều mạng vì đệ, đệ còn mặt mũi nào sống trên cõi đời này?” Cam Phụng Trì nghe thế, bất giác ngạc nhiên, lúc này mới nhận ra điều khác lạ. Lữ Tứ Nương mỉm cười: “Hiếu Lan, đệ đừng suy nghĩ gì nữa. Thất ca, chúng ta phải tìm cách khác. Nơi này không thể ở lâu!”

Lại nói Cáp Bố Đà và Ngạch Âm Hòa Bố dắt Phùng Anh về cung, lúc đó trời mới hửng sáng, hoàng đế lên triều chưa quay về. Cáp Bố Đà giao Phùng Anh cho bọn cung nha trang điểm, còn mình ở bên ngoài canh giữ. Phùng Anh cố nén cơn giận, cứ để mặc cho bọn cung nha tô son điểm phấn cho nàng. Phùng Anh chẳng nói một lời, chỉ có điều không cho bọn cung nha lấy thanh đoản kiếm của mình mà vẫn giấu trong lòng.

Hôm nay chính sự rất nhiều, Ung Chính xử lý xong xuôi đã đến gần trưa. Nghe Ngạch Âm Hòa Bối và Cáp Bối Đà vào bẩm rằng Lâm quý nhân tự động về cung, trong lòng cả mừng, lập tức cho gọi.

Một chốc sau, bốn ả cung nha dắt Phùng Anh vào. Ung Chính vừa gặp đã cười ha hả: “Một năm không gặp mà nàng lại xinh đẹp đến thế!” Phùng Anh nổi giận nhưng chưa vội phát tác. Ung Chính lại cười nói: “Mỹ nhân, sao nàng lại không lên tiếng?” rồi bảo với bốn cung nha: “Cuộn tay áo của nàng lên, để trẫm xem thử dấu thủ cung sa của nàng có còn hay không?” Hai ả cung nha định ra tay, Phùng Anh đã vung tay, hai ả kêu ối cha một tiếng văng ra hơn một trượng. Phùng Anh tức giận nói: “Người làm gì thế?” Ung Chính trả lời: “Sau khi tra xét, trẫm mới có thể phong nàng làm quý phi!” Phùng Anh nói: “Người không chịu trao thuốc giải trước cho ta, đừng hòng ta nghe theo!” “Đúng thế. Đường thúc thúc của nàng đâu? Tại sao y không đến cầu xin ta?” “Người là trang hán tử, sao có thể cầu xin người! Người không muốn trao thì thôi”. “Nếu trao thì thế nào?” “Nếu trao ta sẽ ở lại cung làm nô tì cho người”. Ung Chính vui mừng nói: “Đâu cần nàng chịu thiệt thòi làm nô tì, nàng sẽ là quý phi”. Rồi đổi sắc hỏi: “Nếu không cho thì sao?” “Thì ta sẽ liều với người, quyết không để người làm nhục!”

Ung Chính đảo mắt, cười ha hả: “Được, nể mặt nàng, ta sẽ trao thuốc giải. Cáp Bối Đà” Cáp Bối Đà và Ngạch Âm Hòa Bối đang đứng chờ bên ngoài, nghe hoàng đế kêu mới vâng một tiếng, Ung Chính nói lớn: “Người không cần vào. Người hãy mau chóng đem thuốc giải đến cho Đường Hiếu Lan. Bảo y mau mau ra khỏi kinh, không được làm khó y”. Cáp Bối Đà trả lời: “Nô tài tuân lệnh!” rồi bước ra khỏi cung, bước chân cố ý dậm mạnh như để Phùng Anh nghe thấy.

Ung Chính mỉm cười nói: “Thế nào? Vua không nói chơi, nàng cũng phải giữ lời!” rồi đưa tay kéo Phùng Anh, Phùng Anh trừng mắt phất ống tay áo đánh bốp một tiếng vào ngực Ung Chính, Ung Chính dù võ công cao cường cũng cảm thấy đau nhói nên vội vàng tránh sang, quát: “Thế nào? Người muốn nuốt lời? Cáp Bối Đà vẫn chưa ra khỏi cung, người nuốt lời e rằng đã quá sớm, ta lập tức sai người gọi y trở về”.

Phùng Anh nói: “Chúng ta nói câu nào tính câu ấy, nhưng người không được giả trò!” Ung Chính nói: “Sao lại có lẽ này, cả trẫm mà người cũng không tin?” “Không phải là không tin. Ai biết người có phải đem thuốc giải đến cho Đường thúc thúc hay không? Ta phải chờ tin của Đường thúc thúc, biết người đã hoàn toàn khỏe ta mới chịu theo người. Giờ người muốn gạt ta là không được! Người tưởng ta là trẻ con?”

Ung Chính thấy nàng quả thật lợi hại nên không dám liều tiến tới, chỉ nhú mào rồi nẩy ra một kế, cười rằng: “Nếu người cứ đòi biết tin tức của Đường Hiếu Lan, trẫm sẽ đem về cho người”. Phùng Anh nói: “Người còn ở đây làm gì? Có tin của người, người

hãy đến gặp ta". Ung Chính nói: "Hừ, phách lối thật!" Ung Chính mặt lạnh như sương, lui ra khỏi cung.

Phùng Anh tuy không nhiều kinh nghiệm, nhưng từ lâu đã có lòng đề phòng hoàng đế, bọn cung nha đưa thức ăn xuống, nàng đều đòi chúng thử trước rồi mới nếm sau, Ung Chính có mưu đồ khác cho nên không hề bỏ thuốc mê vào cơm canh.

Bất giác lại đến tối, trong cung đèn đuốc sáng trưng, Ung Chính lại bước vào. Phùng Anh, nghiêm mặt hỏi: "Người có đưa thuốc giải hay chưa? Đường thức thức của ta có tin tức gì không?" Ung Chính nói: "Có!" Phùng Anh vừa mừng vừa lo, nói: "Thế nào?" Ung Chính nói: "Người đâu!" bên ngoài kêu vang một tiếng, Ngạch Âm Hòa Bối đẩy cửa bước vào, trong tay cầm một bức thư.

Phùng Anh giật mình, thầm nhủ: "Sau khi xong thư, mình sẽ liều mạng!" nàng đã sớm có ý xem xong thư sẽ rút kiếm tự sát.

Ung Chính nói: "Đưa bức thư cho Lâm quý nhân đọc!". Ngạch Âm Hòa Bối từ từ bước đến gần, Phùng Anh run bần bật, đưa tay định nhận thư, chợt nghe Ung Chính quát lớn: "Phế võ công của ả!" nói thì chậm, sự việc diễn ra rất nhanh, Ngạch Âm Hòa Bối lật tay, trong bức thư có dấu một cây ngân châm, lúc này cây ngân châm lấp lánh đã đâm về phía Phùng Anh. Biến cố ấy quá bất ngờ khiến Phùng Anh không thể đề phòng, nàng đành liều mạng vỗ nhanh hai chưởng kêu lên vù vù vào người của Ngạch Âm Hòa Bối, nhưng trên người cũng đã trúng mấy cây ngân châm của y.

Đó là cạm bẫy của Ung Chính, số là Ngạch Âm Hòa Bối có một loại võ công độc môn, có thể dùng ngân châm đâm vào huyết cách một lớp áo, hóa giải khí chân nguyên của kẻ địch, dù có võ công cao cường đến mức nào cũng bó tay. Khi bị trúng châm phải luyện vài ba năm mới hồi phục. Nhưng loại võ công này rất khó vận dụng khi đánh nhau với cao thủ, chưởng thể dùng để ám sát hoặc dùng để tra tấn tù binh. Ung Chính biết Phùng Anh không chịu nghe theo bởi vậy phải dùng độc châm này!

Ngạch Âm Hòa Bối đột kích tuy thành công nhưng cũng trúng hai chưởng của Phùng Anh, Thiên Sơn chưởng pháp lợi hại phi phàm, khoảng cách lại quá gần, hai chưởng đánh trúng vào chỗ yếu hại, dù Ngạch Âm Hòa Bối võ công cao cường đến thế nhưng cũng không chống cự nổi, y chỉ cảm thấy ngực đau nhói, vội vàng vận khí cho máu lưu thông lại. Ung Chính nói: "Được, không có việc của người nữa, cho người nghỉ ngơi ba ngày!"

Phùng Anh bị đâm mấy cây châm, cảm thấy như kiến cắn vào người. Chỉ nghe Ung Chính cười ha hả: "Lâm nha đầu, từ rày về sau nàng hãy ở trong cung hưởng vinh hoa phú quý, không cần dùng võ công nữa. Nào, chúng ta hãy gần gũi với nhau!"

Phùng Anh trợn mắt, Ung Chính cười gằn nói: “Người đã mất hết võ công, còn làm hung cho ai coi? Nào, xem thử thủ cung sa của người có còn hay không?” rồi sờ vào cánh tay của Phùng Anh.

Phùng Anh chợt thất kinh, thầm nhủ: “Chả lẽ y đâm bừa mấy cây châm mà võ công của mình hoàn toàn chẳng còn?” nàng vốn đã muốn liều chết, mặc cho võ công có còn hay không, nàng đỡ tay đánh bốp một tiếng, Ung Chính kêu ối chao một tiếng, hai cái răng rớt ra, nửa bên mặt sưng vù lên.

Ung Chính thất kinh, thế này đâu có giống đã mất võ vô? Nói thì chậm, sự việc lúc đó diễn ra rất nhanh, Phùng Anh rút soạt thanh kiếm đâm tới, Ung Chính phát tay áo đánh soạt một tiếng, ống tay áo đã bị cắt mất một đoạn, Ung Chính rút thanh kiếm đánh keng một tiếng, hai kiếm chạm nhau, mỗi bên thoái lui mấy bước, hai thanh bảo kiếm đều mẻ một miếng. Võ công của Phùng Anh chẳng hề mất, Ung Chính thầm mắng trong bụng: “Ngạch Âm Hòa Bố khốn kiếp, sao lại thế này?” Phùng Anh đâm soạt soạt mấy kiếm, Thiên Sơn kiếm pháp tinh diệu tuyệt luân, Ung Chính bị nàng đánh đến tay chân luống cuống, vội kêu lớn: “Người đâu!”

Té ra không phải thủ pháp của Ngạch Âm Hòa Bố mà chính xác mà bởi Phùng Anh có mặt bộ nhuyễn giáp, bộ nhuyễn giáp này đao thương còn chẳng đâm vào được huống chi là ngân châm. Phùng Anh lại học nội công của chính phái, hễ nàng bị đánh lén, cơ bắp sẽ tự lõm vào trong, khi đâm Ngạch Âm Hòa Bố lại không dám dùng lực, chỉ đâm sao cho nàng mất võ công mà thôi.

Ung Chính kêu mấy tiếng, hai tên võ sĩ canh gác bên ngoài lên tiếng trả lời. Lúc này Ung Chính mới nhớ Ngạch Âm Hòa Bố đã quay về nghỉ ngơi, Cáp Bố Đà ra ngoài chưa về, bọn vệ sĩ bên ngoài chẳng phải là đối thủ của nàng nên càng lo lắng.

Ung Chính lo lắng, Phùng Anh cũng e ngại. Nàng liên tục đánh mấy chiêu mà vẫn không đắc thủ, thầm nhủ: “Nếu Đường thúc thúc chưa nhận được thuốc giải, mình liều chết cũng chẳng có ý nghĩa gì, trước khi chết mình phải gặp người một lần.” Bên ngoài tiếng bước chân càng gần hơn, chợt nàng đánh một chiêu kinh lôi thiên điện, đã lôi Ung Chính rồi phóng vọt ra cửa sổ!

Hai tên võ sĩ vừa đuổi tới, Phùng Anh tiện tay đâm ra hai nhát kiếm, giết chết được một tên rồi phóng ra ngoài, Ung Chính kêu lớn: “Mau thổi cảnh hiệu, bắt ả nha đầu lại!” Phùng Anh chạy ra ngự hoa viên, nghe tiếng tiêu nổi lên xung quanh, bóng đen từ bốn phía chạy tới, nàng lại không thông thuộc đường lối trong cung, chỉ đành chạy bừa trong những nơi tối tăm.

Rồi nàng chạy đến một hồ sen, bên hồ có vách tường cao đến mấy trượng, gần vách tường có một căn phòng cửa sặc, ở cửa có một cửa sổ nhỏ, một tên thái giám đang đúc thức ăn vào cửa, y nói vọng vào: “A Kỳ Na, mau tọng cho no bụng, lão tử không rảnh hầu người!” Phùng Anh thầm nhủ: “Người bị nhốt bên trong chắc là phạm nhân. A Kỳ Na có nghĩa là gì? Có phải là tên của phạm nhân không?” tiếng bước chân sau lưng càng lúc càng gần. Một ý nghĩ chợt nảy lên trong đầu Phùng Anh, nàng cầm kiếm đâm chết tên thái giám ấy, kéo xác y ném xuống hồ sen rồi chặt đứt dây xích bên ngoài cửa, đẩy cửa bước vào.

Trong bóng tối chợt nghe có người gần giọng: “Đến đây! Người là cung nữ của cung nào?” người này ở lâu trong hắc lao, mắt đã nhìn quen bóng tối, cho nên đã thấy được mặt của Phùng Anh; Phùng Anh lại không thấy y. Nàng thầm nhủ: “Y đã bị hoàng đế nhốt ở đây, chắc chắn là người tốt”. Lớn giọng nói: “Người đừng lo, ta đến cứu người!” trong bóng tối chợt vang lên tiếng cười quái dị, một luồng kinh phong quét tới, Phùng Anh đau nhói ở vai, té ra đã bị người ấy chụp trúng, nàng chợt trầm vai xuống thoái lui mấy bước, người ấy kêu ồ một tiếng: “Người không phải là cung nữ ư?” tiếp theo lại nghe tiếng gông cùm va vào nhau, té ra người này đã bị khóa vào góc tường, không thể di chuyển.

Phùng Anh thầm nhủ: “Sao người này lại hung hăng như thế” người ấy lại quát: “Người đã nói đến cứu ta, tại sao không đến đây?” Phùng Anh liên thanh đoản kiếm, vừa ngấm hàng quang nheo mắt nhìn, chỉ thấy đầu bù tóc rối, đôi mắt lộ ra, nếu nàng là người tầm thường đã bị y dọa chết. Người ấy lại kêu: “Trong tay người có phải cầm thanh bảo kiếm không? Mau, hãy chặt gãy gông cùm!” Phùng Anh hơi chần chừ, chợt nghe bên ngoài có tiếng bước chân, người ấy lại tức giận nói: “Người có đến đây hay không? Không đến ta đánh chết người, người đừng tưởng ta không thể di chuyển, xem đây!” khi đang nói, ngón tay của y đã móc được hai hòn sỏi dưới đất, rồi y búng một cái đánh keng lên cánh cửa sặc, ánh ra một tia lửa, rồi cười khằng khặc nói: “Người có dám chạy hay không?”

Phùng Anh cảm thấy bức mình, lớn giọng nói: “Ta không phải sợ người mà đến cứu người, ta thấy người bị cẩu hoàng đế giam giữ nên muốn cứu người thế thôi!” người ấy lại kêu ồ một tiếng, nói: “Được, hãy cứu ta!” Phùng Anh nhẩy vọt tới, liên thanh bảo kiếm lên, chỉ trong chớp mắt gông cùm trên tay chân người ấy đều bị chặt gãy cả. Người ấy khen: “Đúng là bảo kiếm!” tiếng bước chân đã đến trước cửa căn nhà lao. Người ấy chợt nói: “Này, Ngạch Âm Hòa Bốc có ở trong cung không?” Phùng Anh trả lời: “Có!” người ấy nói: “Trông người võ công không kém, người nhớ đấy, mệnh môn của Ngạch Âm Hòa Bốc là huyết khảm hỏa ly thủy, người dùng bảo kiếm đâm y!” Phùng Anh định

hỏi huyết khảm hỏa ly vị thủy trên cơ thể con người là chỗ nào, chợt nghe bên ngoài có tiếng người huyên náo: “Ai đã mở cửa nhà lao?” lại có người kêu: “Xem kìa, trong hồ sen có cái xác nổi lên, ôi chao đó chính là tên thái giám đưa cơm!” người ấy hoàn toàn chẳng hề để ý đến tiếng ồn ào bên ngoài, y vươn vai người kêu lên rằng rắc, Phùng Anh nghe thế đã biết nội công của y đến mức đẳng phong tạo cực, trong lòng tuy ghét y nhưng cũng lấy làm vui mừng vì có được cao thủ tương trợ. Đang định lên tiếng, người ấy trầm giọng nói: “Người dùng bảo kiếm mở đường cho ta, người có nghe hay không?” rồi y đưa tay đẩy nàng. Phùng Anh định lên tiếng trách y, chợt nghe bên ngoài có người kêu: “Bát bối lạc, bát bối lạc? Thế nào, chả lẽ đã chạy rồi sao?” Phùng Anh thất kinh, người lách qua một bên. Chỉ nghe người ấy trầm giọng nói: “Người đã biết thân phận của ta, người giúp ta thoát nạn, ngày sau nếu lên ngôi báu, ta phong người làm chính cung nương nương!”

Té ra người này là em trai của Ung Chính, tức là bát bối lạc Dận Tự. Tuy y không nắm binh quyền trong tay như Dận Đề nhưng từ nhỏ y đã học võ công của Hồng giáo Lạt ma, lại có thần lực bẩm sinh, cho nên Ung Chính cũng rất e ngại. Ung Chính lên ngôi được một năm, cơ nghiệp đã vững mới dám ra tay đối với y. Y và Lạt ma Hồng giáo vốn có tình đồng môn, khi y còn là bối lạc, Ngạch Âm Hòa Bố là tâm phúc của y. Sau khi Ung Chính đoạt ngôi, đã âm thầm mua chuộc Ngạch Âm Hòa Bố, rồi lại dùng sức của Ngạch Âm Hòa Bố bắt ngờ bắt giữ y. Lúc đó Ung Chính vẫn chưa hoàn toàn triệt bỏ vây đảng của các bối lạc, sợ rằng giết y sẽ gây ra biến loạn cho nên chỉ tước vương hiệu của y, nhốt trong nhà đá, đổi tên y là A Kỳ Na, trong tiếng Mãn có nghĩa là “chó”. Mỗi ngày Ung Chính sai lấy thức ăn của chó đem đến cho y.

Phùng Anh bị Dận Tự uy hiếp dụ dỗ, cả giận hừ một tiếng: “Các người chó cắn chó, cốt nhục tương tàn chẳng liên quan gì đến ta. Người đi đường người, ta đi đường ta!” Dận Tự mắng: “Hay cho ả tiểu tiện nhân!” người bên ngoài cửa lao sợ Dận Tự sức mạnh thần dũng, không dám liềm tiến vào, chỉ nghe bước chân càng lúc càng nhiều. Dận Tự chợt nói: “Được, chúng ta cùng giúp đỡ nhau xông ra, sau khi thoát nạn ai đi đường nấy!” Phùng Anh nói: “Được”.

Bên ngoài ánh lửa bùng sáng, tựa như đã có cao thủ tới, bọn họ đã bắt đầu vào hắc lao. Dận Tự mất lộ hướng quang, chợt nhẩy bổ về phía trước, quát: “Cho ta mượn thanh bảo kiếm của người!” Phùng Anh khinh công trác tuyệt, vốn đã có chuẩn bị trước nào để cho y ám toán, nàng lướt qua đỉnh đầu của y, Dận Tự xoay người lao bổ tới nhanh như kinh phong, Phùng Anh lách người, đẩy Dận Tự bay ra ngoài cửa! Dận Tự tuy võ công cao cường nhưng không ngờ một tiểu cô nương lại có công phu nội gia thượng thừa, lập tức ngã chổng vó ở bên ngoài!

Phùng Anh thầm nhủ: “Mình vốn có ý tương trợ mà y lại ích kỷ đến thế”. Rồi rút thanh đoản kiếm nắp vào gốc tường. Chỉ nghe bên ngoài vang lên tiếng kêu cha gọi mẹ, té ra Dận Tự có công phu kim cương thủ thiết bố sam, bọn võ sĩ định hợp lực bắt giữ y, bị y vùng một cái, tiện tay tóm được hai tên ném xuống hồ sen! Lại nghe Cáp Bố Đà quát lớn: “A Kỳ Na, người thật lớn gan, hoàng thượng đã tha chết cho người thế mà người còn muốn bỏ chạy?” Dận Tự mắng lại: “Người mới là A Kỳ Na, ném một chưởng của ta!” bên ngoài có tiếng đánh nhau bốp bốp, tiếng chân đuổi theo tựa như Dận Tự đã xông ra khỏi vòng vây, Cáp Bố Đà xua quân đuổi theo!

Một hồi sau, tiếng người dần xa, Phùng Anh mới thở phào, thầm nhủ: “Bọn chúng cấu xé lẫn nhau, mình mới có cơ hội thoát hiểm”. Rồi nàng men theo vách tường lần dò ra ngoài xem thử. Bên ngoài có bóng người thấp thoáng, chợt có một người xông vào lao, Phùng Anh cúi người đâm một kiếm về phía người ấy, nhát kiếm này của Phùng Anh vừa nhanh vừa dữ, không ngờ đã hụt, thêm một kiếm, mũi kiếm đâm vào vách đá, trong nhất thời chẳng rút ra nổi!

Phùng Anh kinh hoảng, chợt nghe có người kêu nhỏ: “Phùng cô nương, đừng lo, hãy mau theo tôi”. Phùng Anh vận lực vào ngón tay rút thanh kiếm ra, nhìn lại thì ra đó là một ông già tóc bạc phơ, tay cầm gậy, trên người mặc quần áo của thị vệ. Phùng Anh giơ ngang kiếm phòng thủ, quát hỏi: “Người đã lớn tuổi như thế này mà còn muốn bán mạng cho cầu hoàng đế?” Phùng Anh tưởng rằng tên thị vệ già này sẽ bắt nàng đến gặp Ung Chính, ông già mỉm cười nói: “Khá lắm, cô nương tuổi còn nhỏ mà thật thông minh. Nhưng ai nói ta bán mạng cho cầu hoàng đế?” Phùng Anh thấy y nói thế, ngạc nhiên hỏi: “Ông là ai?” ông già nói: “Tôi vâng lệnh Cam đại hiệp đến đón cô nương ra ngoài!” Phùng Anh không dám tin, nhưng vẫn nắm kiếm quyết. Ông già lại nói: “Cô nương có nghe tên của Hưu Tam Biến chưa? Đó chính là tôi!” Phùng Anh đã nghe Đường Hiểu Lan kể chuyện Hưu Tam Biến cứu mình, sau đó ra khỏi cung, đi theo Lãnh Thiên ẩn cư, nàng không khỏi vừa kinh vừa mừng, nói: “Ồ, té ra ông là Hưu bá bá”. Rồi nàng dứt kiếm vào bao, bước lên thi lễ, chợt ông già lại vỗ một chưởng lên mặt nàng, thuận tay vuốt một cái, Phùng Anh chỉ cảm thấy nhót nhúa, có mùi hôi thối, mắt hầu như chẳng mở ra nổi.

Nhưng chưởng này rất nhẹ nhàng, Phùng Anh chẳng hề thấy đau đớn, chỉ là Phùng Anh giật mình, chưa kịp rút kiếm ra khỏi bao, ông già đã nói: “Phùng cô nương đừng lo. Nếu không bôi một lớp bùn lên mặt, cô nương làm sao có thể thoát ra?” Phùng Anh thầm nhủ, võ công của ông già này rất cao cường, nếu đúng là áp toán, chưởng ấy có thể đánh vỡ cả đầu mình. Nàng tin rằng ông ta không có ác ý, ông già lại lau sạch tay,

ném một cái tay nải nhỏ cho Phùng Anh, nói: “Thay bộ quần áo này vào”. Nói xong quay người đi.

Phùng Anh mở ra nhìn, thấy trong đó là một bộ quần áo thái giám, cười rằng: “Ông suy nghĩ thật chu đáo”.

Số là sau khi Phùng Anh vào cung, Cam Phụng Trì và Lữ Tứ Nương đều rất lo lắng, suy đi nghĩ lại mới nhớ đến Hâu Tam Biến và Lãnh Thiên còn ẩn cư ở Tây Sơn, hai người này quen thân với một số thị vệ trong cung bởi vậy Lữ Tứ Nương với Cam Phụng Trì đã đến Tây Sơn nhờ giúp đỡ.

Phùng Anh đã thay xong quần áo, định theo Hâu Tam Biến ra ngoài, chợt nghe ở ngoài cửa lao lại có tiếng người, Phùng Anh định xông ra ngoài nhưng Hâu Tam Biến đã giữ nài lại.

Người bên ngoài cửa kêu: “Lão Hâu, người thật lớn gan!” Phùng Anh toát mồ hôi lạnh, chỉ nghe Hâu Tam Biến cười nói: “Lôi lão nhị, vào đây, bên ngoài thế nào rồi?” một lát sau, lại có một thị vệ già bước vào, trong tay cầm cây đuốc, vừa thấy Phùng Anh đã kinh hãi. Hâu Tam Biến nói: “Ta phải hộ tống vị tiểu ca này ra ngoài, người có cách nào không?” người họ Lôi chính là kẻ đã giúp đỡ Hâu Tam Biến vào cung, y nói: “Té ra người mạo hiểm vào cung là vì y hay sao?” trong lòng lấy làm lạ tại sao Hâu Tam Biến liều mạng vì một thái giám nhỏ. Y bước tới kéo Phùng Anh, Phùng Anh chợt rút tay lại, thị vệ này thấy trên mặt nàng bùn đất lấm lem, cười rằng: “Té ra là một ả nha đầu. Đây, lão Hâu, ả là ai thế?” Hâu Tam Biến nói: “Là quý phi hoàng thượng mới phong!” thị vệ ấy kêu ối chao một tiếng, lúng túng nói: “Người người đã gây ra chuyện lớn!” Hâu Tam Biến nói: “Đó không chỉ là quý phi hoàng thượng mới phong mà là truyền nhân duy nhất của phái Thiên Sơn, là đệ tử cuối cùng của Dịch lão tiên bối!” người họ Lôi chưng hửng, bâng hoàng nói: “Ồi chao! Chả trách gì người liều mạng đến thế. Té ra là vì cứu đệ tử của Dịch lão tiên bối”.

Hâu Tam Biến cười nói: “Lôi lão nhị, người có muốn đi theo bọn ta không?” người họ Lôi nói: “Ở trong cung ăn cơm chờ chết, cũng chẳng có ý nghĩa gì, chi bằng đi theo người cho xong”. Hâu Tam Biến nói: “Dận Tự thế nào rồi?” người họ Lôi trả lời: “Đang áp chiến loạn Cáp Bố Đà bên ngoài. Tây Hoa môn có ít binh lính, làm sao người biết nàng trốn trong nhà lao?” Hâu Tam Biến nói: “Dận Tự luyện võ công của Hồng giáo, cái xác trong hồ sen có dấu tay, sau lưng lại không gãy, rõ ràng là không phải do y giết chết. Ngoại trừ nàng thì còn ai?” thế rồi ba người chạy ra khỏi nhà lao.

Hoàng cung rất rộng, binh lính trong cung đều chạy theo truy bắt Dận Tự bởi vậy việc lục soát Phùng Anh mới lơ lửng, Hâu Tam Biến dắt Phùng Anh chạy ra cửa tây,

đêm ấy trăng mờ sau thưa, họ lại mặc quần áo của thị vệ và thái giám, lại thêm có người họ Lô dẫn đường cho nên dễ dàng chạy đến tây hoa môn.

Người canh Tây Hoa môn là Lô Hải Âm, y vốn là đại đầu mục của Huyết trích tử, từ xa thấy Hầu Tam Biến chạy đến, tưởng là thị vệ trong cung, hỏi: “Này, nghe nói Dận Tự đã bị Cáp Bố Đà bắt sống, bên trong trời long đất lở, sao các người lại không ở trong đó mà xem?” Hầu Tam Biến nói: “Bọn ta vâng lệnh đi bắt bè đảng của y, mau mở cửa ra”. Lô Hải Âm nói: “Có văn thư không?” Hầu Tam Biến nói: “Đưa cho y!” Phùng Anh nhảy vọt tới trước, đột nhiên đâm ra một kiếm, Lô Hải Âm là người năm xưa bắt Châu Thanh, võ công rất giỏi, Phùng Anh đâm tới một kiếm, y vội vàng lách qua, lớn giọng nói: “Mau bắt phản tặc!” Phùng Anh liên tục đâm ra ba nhát kiếm, Lô Hải Âm dốc hết bản lĩnh mới tránh được hai chiêu.

Chiêu thứ ba là Minh đà thiên lý, một tuyệt chiêu trong Thiên Sơn kiếm pháp, mũi kiếm xoáy một vòng, đâm ngược trở xuống, Lô Hải Âm nhảy vọt lên trên, rút chân đã bị mũi kiếm đâm trúng thế là ngã chổng vó xuống đất, Hầu Tam Biến lập tức chạy đến mở khoá, bất ngờ trên tường thành lại có hai người vọt xuống, người chưa đến, kiếm đã đâm tới, cả hai kiếm đều đâm vào cổ của Hầu Tam Biến, hai người này chính là Hải Vân hòa thượng và đồ đệ của y Long Mộc Công.

Nhát kiếm này của Hải Vân hòa thượng tụ hết công lực bình sinh của y, hiểm hóc lạ thường, y tưởng rằng nhát kiếm này có thể kết liễu kẻ địch. Nào ngờ Hầu Tam Biến cũng có công lực tinh thuần, thấy kiếm thế của y vừa dữ vừa mạnh, lập tức hạ người xuống, quyền phải đâm thẳng vào bụng của kẻ địch, quyền trái đá hất vào yếu huyệt thận môn của y. Hải Vân hòa thượng buộc phải lách người, lưỡi kiếm đi chệch qua một bên, đâm lướt qua cổ của Hầu Tam Biến.

Kiếm thế của Long Mộc Công thì hơi chậm hơn, y đâm xuống một kiếm đã hụt, đã định đổi chiêu đâm tiếp, nói thì chậm, sự việc diễn ra rất nhanh, kiếm của Phùng Anh đã đâm tới từ mặt bên, kiếm quang lóe lên, chỉ trong chớp mắt đã đánh mấy đòn sát thủ, Long Mộc Công tuy chẳng phải hạng tầm thường nhưng nào có thể chặn nổi Thiên Sơn kiếm pháp tuyệt diệu, không đầy năm chiêu, cổ tay đã bị thương, cây trường kiếm rơi keng xuống đất! Lúc này Hầu Tam Biến và Hải Vân hòa thượng đang đánh đến bất phân thắng bại. Phùng Anh múa kiếm như gió đâm tới, Hải Vân hòa thượng thấy thế vượt tường bỏ chạy. Hầu Tam Biến và Phùng Anh vội vàng mở cửa thành, chạy về phía cảnh sơn ở sau hoàng cung. Khi bọn lính đuổi tới, họ đã vượt qua cảnh sơn.

Bọn Cam Phụng Trì, Đường Hiểu Lan đang nóng lòng đợi ở Tây Sơn, đến sáng sớm hôm sau mới thấy Hầu Tam Biến và Phùng Anh trở về. Khi hỏi ra, Đường Hiểu Lan không khỏi toát mồ hôi lạnh. Lữ Tứ Nương mỉm cười: “Từ rày về sau muội muội không

được làm càn nữa, muốn làm chuyện gì cũng phải bàn bạc với mọi người!” Phùng Anh rất xấu hổ, cúi đầu nói: “Đã khiến mọi người lo lắng”.

Phùng Anh ở trong cung một ngày một đêm, nay có thể thoát hiểm, nói ra thật may mắn. Nhưng như thế Đường Hiểu Lan chỉ có thể sống được năm ngày nữa. Phùng Anh nhớ đến điều này không khỏi lo lắng, hỏi Đường Hiểu Lan: “Huynh cảm thấy thế nào?” Đường Hiểu Lan nói: “Cũng không sao cả, có điều sức ngày càng yếu”. Phùng Anh tuôn trào nước mắt, Đường Hiểu Lan cười nói: “Thật ra được chết như thế cũng là chuyện tốt. Trong thiên hạ có mấy người biết được ngày chết của mình.” Đường Hiểu Lan giả vờ tỉnh như không, Phùng Anh nghe xong càng đau lòng. Lữ Tứ Nương nói: “Anh muội, chưa đến mức phải tuyệt vọng, muội đi theo tử một chuyến”. Phùng Anh nói: “Dù nhảy vào dầu sôi lửa bỏng, muội cũng đi theo”.

Chính là:

Đồi núi chập chùng tưởng hết lối, liễu rậm hoa thưa lại một thôn.

Muốn biết sau đó thế nào, mời sang hồi sau sẽ rõ.

- o O o -